

cielle Konsekvens af, at man opfatter de paagældende Embedsmænd som administrative Embedsmænd og deres Handlinger som administrative, men enhver ser jo let, at det vilde være meget upraktisk at indrette det saadant, at det vilde være meget uheldigt for de private, hvis de skulde være nødt til at anlægge Sager ad prima instantia og gennemgaa alt, hvad dermed følger, Appel osv., fordi man i en eller anden Henseende var misfornøjet med, hvad der var afgjort af Sysselmanden eller Fogeden. Derfor kom man altsaa ind paa den Tanke, som nu Lovforslaget realiserer, nemlig at skelne mellem visse Indsigelser, som man kan gaa og skal gaa til højere Øvrighed med, og andre Indsigelser, som man blot kan fremsætte for Sysselmanden, men dog, naar man er misfornøjet med hans Afgørelse, i Form af Besværing kan bringe for Retten. Det forekommer mig, at det i Grunden er at gøre vedkommende til judiciel Embedsmand, i det mindste for en Del, thi det er jo i Virkeligheden, om det end er Rettens 1ste Instans, en Slags Appel, der finder Sted. Det, at Besværingen ikke skal rettes til en overordnet Ret, men til en Ret i 1ste Instans, behøver ikke at forandre Sagen. Her i Kjøbenhavn er der jo ingen, der betvivler, at der kan foretages Appel af Fogedens Kendelse, skønt den ikke sker ved at gaa til Højesteret, men ved at indbringe Sagen for Hof- og Stadsretten som 1ste Instans her i Byen. Derfor forekommer det mig, at man i Grunden i Virkeligheden gør disse Embedsmænd halvt om halvt til judicielle Embedsmænd og for saa vidt ikke egentlig opnaar en fuldstændig Adskillelse af Administrationen og Justitien paa dette Omraade. — Dernæst maa jeg sige, at jeg synes, at det ogsaa er meget udviklede Regler, der gives, Regler, som let ville kunne give Anledning til Strid i Praxis. Det skal jeg ikke nærmere dvæle ved, for det blev jo for vidtløftigt, naar man skulde gennemgaa alle disse Paragraffer, men jeg skal kun pege paa, at det er et temmelig kompliceret System af Regler, der skulle anvendes ved Afgørelsen af, hvor der skal klages paa den ene Maner og hvor paa den anden. Og saa forekommer det mig endda, at Reglerne føre til mindre heldige Resultater paa forskellige Punkter, det maatte vel egentlig være Meningen, at der skulde være Adgang til Prøvelse ved Domstolene, ved Retterne, naar det drejer sig om vigtige Interesser for den private, men der er dog flere af disse Paragraffer, hvori

der henvises til at klage til Øvrigheden, som dreje sig om ret vigtige Ting for den private. Saaledes er der noget underligt i, at man kun kan klage administrativt over, at Fogeden har undersøgt ens Gemmer eller visiteret ens Person. Det ser saa meget mere paafaldende ud, som dette over for dem, der ere mistænkte for en Forbrydelse, ikke skal kunne ske, medmindre der foreligger en Retskendelse for, at noget saadant kan gøres. Ligeledes maa det jo ogsaa være af megen Betydning for den paagældende at blive frataget det udlagte, og der er en Bestemmelse om, at det fratages ham som Regel, men kan forblive i hans Besiddelse indtil Tvangsauktionen, medmindre han findes at ødelægge eller forringe Ejendommen, i hvilket Tilfælde denne kan sættes under en af Sysselmanden valgt Mands Bestyrelse. Det kan ogsaa være et meget væsentligt Indgreb i en Mands private Rettighed, at han sættes ud af Besiddelse af sin Ejendom, fordi man mener, at han kan ødelægge eller forringe den, og det er desuden noget, som i Reglen vil kræve Bevisførelse, for at man skal kunne sige det. Noget lignende vil ogsaa gælde, naar Spørgsmaalet er, hvorvidt Udlægshaveren kan admittes til at beholde udlagt Løsøre, hvilket omhandles i den følgende Paragraf, og saaledes tror jeg, der vil kunne paa-vises mange Tilfælde, hvor disse Spørgsmaal, som man med et almindeligt Udtryk maaske kunde kalde Formalitetsspørgsmaal, ingenlunde kunne siges at være af saa ringe Vigtighed for Parterne og gribe saa lidt ind i deres retlige Interesser, at man af den Grund skulde kunne slaa sig til Ro med, at de afgøres af den overordnede Øvrighed.

Jeg skal ikke komme ind paa Straffe-processen, idet jeg nemlig antager, at andre Medlemmer ville udtale sig derom, men forinden jeg slutter, er der dog et Par Smaa bemærkninger, jeg skal gøre. Jeg vil da først sige, at jeg beklager meget, at man i det andet Ting har været saa uvillig stemt mod § 1080 i Regeringens Lovforslag, det vil altsaa sige den Paragraf, der bestemte, at der skulde nedsættes et Udvalg af Dommere og Sagførere, som skulde have den særlige Opgave at iagttage, hvorledes den ny Retspleje fungerer, og som skulde fremkomme med Forslag til Forandringer og Forbedringer i den Henseende, hvor de maatte anse det for at være rigtigt. Jeg betragter det netop som en meget god Idé og synes derfor, det er ubeldigt, at man har strøget den. Man